

Sygn. akt: OSD 46/12

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANO]

z dnia 24.09.2012 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANO]
składzie :

Przewodniczący: r. pr. Hubert Schwarz
Sędziowie: r. pr. Maria Kohlberger - Wierzbowska
r. pr. Henryk Rydzik

Protokolant: apl. radc. Jolanta Kunert

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Moniki Klonowskiej

Wskutek odwołania [REDAKTOWANO] od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 3 lipca 2012 r., sygn. akt [REDAKTOWANO], w przedmiocie umorzenia dochodzenia w sprawie ze skargi [REDAKTOWANO] przeciwko r. pr. [REDAKTOWANO] o naruszenie art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65 ze zm.) w związku z art. 6 ust. 1, art. 27, art. 28 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, przez to że prowadziła działalność windykacyjną w sposób niezgodny z prawem oraz windykowała nieistniejące zobowiązania

po rozpoznaniu w dniu 24.09.2012 r. odwołania

postanawia:

1. Utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 3 lipca 2012 r., sygn. akt RD 65/11, o umorzeniu dochodzenia,
2. Kosztami postępowania w kwocie 251,30 zł (dwieście pięćdziesiąt jeden złotych trzydzieści groszy) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych [REDAKTOWANO]

Hubert Schwarz

UZASADNIENIE

W dniu 2 sierpnia 2011 r. [REDAKTOWANE] złożył do rąk Dziekan OIRP [REDAKTOWANE] skargę przeciwko radcy prawnej [REDAKTOWANE]. Autor skargi zarzucił, że r.pr. [REDAKTOWANE] zajmuje się sprawami windykacyjnymi o – jak stwierdził – charakterze co najmniej kontrowersyjnym. Uzasadniając zarzut [REDAKTOWANE] wskazał, że działalność taka polega na formułowaniu gróźb co do niezasadnych roszczeń, które w całości zostały przez Skarżącego zakwestionowane.

W odpowiedzi na skargę, r. pr. [REDAKTOWANE] wniosła o umorzenie postępowania, powołując się na bezzasadność złożonej skargi i zaprzeczając, by kierowanie do [REDAKTOWANE] gróźb miało kiedykolwiek miejsce. Oświadczyła, że choć dla swych klientów prowadzi również sprawy sądowe poprzedzone postępowaniem polubownym, to jednak sprowadza się ono do wysłania wezwania do dobrowolnej zapłaty, co jest wymagane przepisami procedury cywilnej. Zaprzeczyła również, by stosowała jakiegokolwiek metody windykacji właściwe dla firm windykacyjnych. [REDAKTOWANE] wskazała także, że Skarżący nie kwestionował na etapie sądowym zasadności roszczeń reprezentowanego przez nią wierzyciela – [REDAKTOWANE].

Uzupełniając złożoną skargę Skarżący zaprzeczył, by otrzymał jakiegokolwiek wezwanie do zapłaty, sprecyzował, że delikt [REDAKTOWANE] polegał na bezkrytycznym przyjęciu twierdzeń swojego klienta, których wątpliwość miała wynikać z faktu złożenia przez Skarżącego pozwu wzajemnego oraz sprzeciwu do nakazu zapłaty. Zaprzeczył także, by kiedykolwiek otrzymał towar o wartości wskazanej przez [REDAKTOWANE]. Skierowanie w tych okolicznościach powództwa przez r. pr. [REDAKTOWANE] było zatem – zdaniem Skarżącego – niezgodne z zasadami etyki zawodu radcy prawnego oraz art. 74[1] ustawy o radcach prawnych. Skarżący zawniósł o nałożenie w związku z tym kary zawieszenia w wykonywaniu zawodu.

W kolejnym uzupełnieniu skargi Skarżący zarzucił r. pr. [REDAKTOWANE] że nie sprawdziła należycie firmy spółki [REDAKTOWANE] wpisując ją w piśmie procesowym z zastosowaniem myślnika, wbrew brzmieniu faktury będącej dowodem w sprawie przeciwko Skarżącemu, w której firma sprzedawcy myślnika nie zawierała, podobnie jak pełnomocnictwo procesowe udzielone [REDAKTOWANE]. Na dowód tego, że [REDAKTOWANE] działała z zamiarem oszukania sądu, Skarżący wskazał, że jeden z pozwów złożonych przeciwko Skarżącemu trafił nie do Wydziału V, lecz do Wydziału XV Gospodarczego tego samego sądu. Zarzucił ponownie, że telefony wykonywane przez r.pr. [REDAKTOWANE] naruszały zasady etyki, bowiem radca prawny nie sprawdził, czy oddział faktycznie istniał.

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2011 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] wszczęła dochodzenie o przewinienie określone w art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1, art. 27, art. 28 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Po przeprowadzeniu postępowania przygotowawczego, postanowieniem z dnia 3 lipca 2012 r. Zastępcza Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] umorzyła dochodzenie w powyższej sprawie.

Od postanowienia o umorzeniu odwołał się Skarżący, wnosząc odwołanie w ustawowo określonym terminie. [REDAKTOWANE] wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, zarzucając Zastępcy Rzecznika powierzchowność dokonanej oceny sprawy i popełnienie wielu błędów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Skarżący w uzasadnieniu odwołania powtórzył argumenty przytoczone w toku postępowania przygotowawczego, dotyczące błędów w pisowni, weryfikacji istnienia [REDAKTOWANE] w [REDAKTOWANE] i błędów w treści faktury VAT, dotyczącej roszczeń dochodzonych od Skarżącego. Nowym argumentem powołanym w odwołaniu był fakt sfałszowania podpisu [REDAKTOWANE] na wniosku o wyjawienie majątku.

W odpowiedzi na odwołania r.pr. [REDAKTOWANE] wskazała, że Skarżący samodzielnie podpisywał wszystkie dokumenty w sprawie o zapłatę, których zasadność obecnie kwestionuje. Nigdy przy tym nie kwestionował ich treści (aż do momentu złożenia zawiadomienia do Rzecznika Dyscyplinarnego), a także nie odpowiadał na kierowane do niego wezwania do zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Radca prawny [REDAKTOWANE] przyjęła od [REDAKTOWANE] z siedzibą w [REDAKTOWANE] (dalej jako: [REDAKTOWANE] pełnomocnictwo do reprezentacji tejże spółki w postępowaniu polubownym oraz przed sądami powszechnymi oraz w postępowaniu egzekucyjnym. Pełnomocnictwo dotyczyło wszystkich spraw dotyczących Spółki.

dowód: pełnomocnictwo ogólne z dnia 3.01.2011 (k.36)

[REDAKTOWANE] podjęła się również reprezentacji spółki [REDAKTOWANE] w postępowaniach sądowych, których przedmiotem były roszczenia wynikające z umowy sprzedaży numer 1 (wraz z aneksem) z dnia 21.09.2009 r., w oparciu o którą [REDAKTOWANE] obciążył Skarżącego fakturą VAT nr [REDAKTOWANE]. Przed skierowaniem powództwa do sądu powszechnego przeciwko Skarżącemu, r.pr. [REDAKTOWANE] przesłała Skarżącemu wezwanie do zapłaty, a następnie skontaktowała się telefonicznie z [REDAKTOWANE] w celu ustalenia, czy otrzymał wezwanie do zapłaty oraz czy dokonał wpłaty. Wobec braku wpłat, r.pr. [REDAKTOWANE] skierowała w imieniu [REDAKTOWANE] trzy powództwa, pozyskując nakazy zapłaty, oddane następnie do egzekucji przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym [REDAKTOWANE]

dowód: ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 22.02.2011 (k. 13)

wydruk e-mail z dnia 04.02.2011 (k. 14)

przesłuchanie świadka [REDAKTOWANE] (k. 91)

przesłuchanie świadka [REDAKTOWANE] (k. 70)

pozew o zapłatę w postępowaniu nakazowym z dnia 15 III 2011 r. (k. 34)

faktura VAT nr [REDAKTOWANE] (k. 57-63)

nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] sygn. [REDAKTOWANE] (k. 15)

nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] sygn. [REDAKTOWANE] (k. 16)

157
nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego [REDAKCYJNE]

sygn. [REDAKCYJNE]

wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 12.07.2011 r. (k. 17)

wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 07.09.2011 r. (k. 97)

Złożony przez Skarżącego sprzeciw do nakazu zapłaty o sygn. akt: [REDAKCYJNE] został odrzucony, zaś skarga na czynności komornika, wniesiona przez Skarżącego w postępowaniu egzekucyjnym o sygn. Km 2915/11, została oddalona.

dowód: postanowienie Sądu Rejonowego [REDAKCYJNE] z dnia 17.02.2012 r. (k. 81)

postanowienie Sądu Rejonowego [REDAKCYJNE] z dnia 18.10.2011 r. (k. 96)

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przyjęcie, by skargę [REDAKCYJNE] uznać za zasługującą na uwzględnienie. Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, że r.pr. [REDAKCYJNE] nie można przypisać popełnienia czynów zarzuczanych w skardze.

Pewnym jest, że [REDAKCYJNE] podjęła się prowadzenia spraw w imieniu i na rzecz [REDAKCYJNE] Przybylski sp.j. z siedzibą we Wrocławiu, przy czym udzielone pełnomocnictwo obejmowało również umocowanie dla współniczki - r. pr. [REDAKCYJNE]. Przedmiotem prowadzonych spraw były roszczenia przysługujące spółce [REDAKCYJNE] za sprzedane [REDAKCYJNE] składniki mienia, których podstawą była umowa sprzedaży z dnia 21.09.2009 zawarta ze skarżącym przez spółkę - mocodawcę. W toku prowadzonych procesów, spółka pozyskała prawomocne orzeczenia sądu powszechnego, które zostały następnie skierowane do egzekucji.

W ocenie Sądu, kontakty [REDAKCYJNE] ze Skarżącym, w postaci rozmowy telefonicznej oraz pism, nie stanowiły czynności natarczywych windykacyjnych ani groźby. Ich jedynym celem było dążenie do polubownego załatwienia sporu istniejącego pomiędzy [REDAKCYJNE] a Skarżącym, co leżało w interesie nie tylko spółki - mocodawcy [REDAKCYJNE] lecz również i Skarżącego, z uwagi na możliwość uniknięcia kosztów czy to postępowania sądowego, czy też postępowania egzekucyjnego. Sąd w tej mierze podzielił ustalenia Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP [REDAKCYJNE] które poparte były zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności zeznań świadków: [REDAKCYJNE]

Dokonując kontroli ustaleń Zastępcy Rzecznika odnośnie zarzutu egzekucji nieistniejącego zobowiązania, mataczenia czy działania w zмовie z klientem na szkodę Skarżącego należy przypomnieć, że podstawowym obowiązkiem radcy prawnego jest działanie w zgodzie z interesem klienta. Istnienie dochodzonych w egzekucji roszczeń zostało stwierdzone prawomocnymi orzeczeniami sądu powszechnego, a zatem nie tylko prawem, lecz i obowiązkiem radcy prawnego będącego pełnomocnikiem strony wygrywającej proces było doprowadzenie do wykonania prawomocnych orzeczeń. To Skarżący - jeśli w jego ocenie orzeczenia te zostały wydane z pogwałceniem prawa - winien skutecznie podjąć czynności służące jego obronie. Z

pewnością egzekucja orzeczeń, których wykonalność została stwierdzona przez sąd powszechny, nie niweczy możliwości podejmowania obrony przez Skarżącego, natomiast mieści się w granicach obowiązków wynikających ze stosunku łączącego pełnomocnika (radcę prawnego) oraz jego klienta.

Nie można również podzielić poglądu Skarżącego, jakoby ewentualne nieścisłości pisarskie w pismach czy fakturze były celowe i służyły wyłudzeniu jakichkolwiek należności od Skarżącego. Słusznie wskazała Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (w uzasadnieniu do postanowienia o umorzeniu dochodzenia), że rozbieżności te nie stanowiły przeszkody dla sądów orzekających na podstawie m.in. takich dowodów. Prawidłowe brzmienie firmy spółki [REDAKTION] można bowiem bezspornie ustalić na podstawie odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego.

Anaizując stan faktyczny i ustalenia poczynione w postępowaniu przygotowawczym Sąd nie dopatrył się uchybień Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego świadczących o wadliwości umorzenia prowadzonego dochodzenia. Ustalenia Rzecznika pokrywają się bowiem z ustaleniami tut. Sądu. Zeznania świadków są spójne i pokrywają się z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie (dokumentami). Brak jest zatem podstaw dla uznania, że r.pr. [REDAKTION] istotnie dopuściła się zarzuczanych jej czynów.

W tych okolicznościach umorzenie postępowania było zasadne, zaś odwołanie Skarżącego nie mogło zostać uznane za usprawiedliwione. Sąd utrzymał zatem w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, orzekając o kosztach postępowania po myśli art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych.